

Tôi Yêu Làm một Cô Nàng Đào Mỏ Lạ Lùng

Tôi không định tâm sự chuyện riêng của mình lên đây. Nhưng hôm nay, đọc nhiều bài viết về việc yêu nhầm người yêu đào mỏ. Dù không có nhiều thời gian nhưng tôi cũng xin chia sẻ một câu chuyện có thật đã xảy ra với chính bản thân tôi cách đây vài năm.

Tôi là một kỹ sư công nghệ thông tin, gia đình giàu có và là con trai độc tôn của dòng họ. Khỏi phải nói, ngay từ thuở lọt lòng tôi đã được cưng chiều đủ thứ, thiếu điều chỉ có du hành vũ trụ là chưa đi. Nhưng tôi không phải là dạng ăn chơi đua đòi. Ngay từ khi 15 tuổi, tôi đã được đi du học ở Mỹ và khi ra trường thì được nhận vào làm cho một tập đoàn lớn ngay tại thành phố New York. Năm 30 tuổi, tôi trở về Việt Nam và thay gia đình quản lý một công ty tư nhân lớn (Tôi xin không nêu tên công ty cũ của gia đình). Cũng trong thời gian này, tôi hay đi bar cùng bạn bè và đối tác.

Tôi quen nhiều cô gái, ngay cả những diễn viên nổi tiếng hay chưa, hễ có hình thức ưa nhìn là nhanh chóng trở thành “mục tiêu” để tôi “săn đuổi”. Vì đẹp trai, lịch lãm và thuộc giới đại thượng lưu ở thành phố, các mục tiêu của tôi nhanh chóng bị đánh gục. Tất nhiên, tôi cũng tốn không ít “tình phí” để “cưa đổ” những đóa hoa ngọc ngà này. Nhưng tính tôi hào phóng và vì thuộc dạng “đại gia” nên phải “chi tiêu” sao cho xứng danh, tôi ít nề nà tiền bạc, vui là chính.

Tôi đắm mình trong các mỹ nữ hơn hai năm trời cho đến khi tôi quen em. Em là nữ sinh trường một trường đại học danh tiếng ở thành phố. Tôi quen em khi đến nhà thằng bạn chơi. Em lúc này đang làm gia sư dạy cho cháu của thằng bạn. Cháu bạn tôi đang ôn thi đại học và em luyện thi ba môn Toán, Lý, Hóa tại nhà. Ban đầu tôi không có ấn tượng gì về em ngoài vẻ mặt khá đanh đá. Tôi ngồi phòng khách mà tiếng giảng bài của em vang vọng đến “chối tai”. Tò mò tôi hỏi thì được biết phải “khó khăn” lắm mới mời em về làm gia sư vì lịch dạy và lịch học của em kín mít. Bản tính hiếu thắng trong tôi lại ùa về, mặc dù đã hết việc nhưng tôi cũng nán lại chờ đến khi em kết thúc buổi dạy để có cơ hội thử “trình độ”.

Khi em vừa cười và chào định ra cổng thì tôi nhờ bạn hỏi em vài chuyện về việc học của con bé. Được thể, tôi cũng thăm hỏi vài ba câu. Trái ngược với suy nghĩ của tôi, em trả lời rành rọt và thẳng thừng. Và tuyệt nhiên, không hề có một nụ cười dù là theo kiểu “xã giao”. Khi em về tôi mới được thằng bạn cho biết, em tới rất đúng giờ, giảng dạy cũng rất đúng giờ và rất hạn chế tiếp xúc với... con trai trong nhà (là nó).

Tò mò đôi chút về em nhưng tôi cũng nhanh quên cho đến khi được thằng bạn mới tới nhà để đãi tiệc “cháu nó thi đậu”. Bữa tiệc gia đình đầm ấm và tất nhiên không thể thiếu vắng em. Ngày đó, em thay bộ sơ mi quần jean thường thấy bằng một bộ váy hồng cánh sen dài chấm gót. Tôi có dịp được ngắm em kỹ hơn và phải thực lòng mà nói là em rất xinh. Xinh không phải kiểu mặt Vline, mũi cao vút da trắng ngần... Em xinh theo kiểu tự tin với thần thái của một người học cao hiểu rộng. Vì thực tế em cao chỉ chừng 1.55 cm, da không được trắng lắm, mũi cũng không cao... Vậy mà tôi lại mê mẩn em ngay trong ngày hôm ấy. Tôi quyết tâm sẽ phải chinh phục được em. Tôi tìm cơ để tiếp xúc với em nhiều hơn. Gần 5 tháng trời rông rã tôi mới chính thức nhận được cái “gật đầu” làm quen của em.

Để kỷ niệm, tôi dẫn em đi vào một nhà hàng thật sang trọng và vào một bar lớn nhất ở thành phố. Tất nhiên, tôi vẫn chưa dám dẫn em đi giới thiệu với bạn bè, gia đình thì càng không. Nhưng đó chỉ là một lần duy nhất, kể từ những lần sau hễ tôi gợi ý đi ăn nhà hàng là em lại bảo “*ăn nhà hàng hôm đầu tiên gần chục triệu. Anh đưa tiền đó cho em, em nấu anh ăn*”. Tất nhiên, tôi không thể từ chối và cũng muốn thử tài nấu ăn của em. Tôi đưa gấp đôi số tiền nhưng em chỉ lấy đúng bằng tiền ăn ở nhà hàng. Bữa ăn chỉ có tôi và em trong căn phòng trọ nhỏ xinh của em. Nhưng thú thật, bữa đó rất vui và tôi phát hiện ra rằng “Em nấu ăn cực ngon”.

Sau bữa đó em hỏi thẳng tôi rằng “*Anh yêu các cô trước có thường dẫn đi du lịch, đi bar, đi nhà hàng, đi mua sắm gì không?*”. Tôi thú nhận là có. Em hỏi bao nhiêu lần một tuần. Tôi thành thực kể. Em ghi chép từng thứ vào một cuốn sổ nhỏ. Sau đó em bảo “*Em không cần đi ăn nhà hàng, không cần đi bar, mua sắm. Thay vào đó, mỗi khi anh muốn dẫn em đi đâu, mua gì, ăn gì, anh quy ra thành tiền đưa em là được*”. Tôi hơi hoảng với cách suy nghĩ và thẳng thắn của em. Tôi cười và nghĩ rằng em đang nói đùa nên gật đầu cười bảo “*OK, vậy cũng đỡ tốn thời gian của anh. Thay vì thời gian đó anh được ở bên em*”. Tôi chỉ nghĩ sẽ nói cho vui vì con gái

ai mà chả thích mua sắm, chưng diện. Nhưng không ngờ, em làm thật. Thậm chí ngay khi dẫn em đi mua xe, em và tôi chọn xong vào quầy thanh toán thì em kéo tay tôi ra bảo “*Anh đưa tiền cho em được rồi, coi như là anh đã tặng em*”. Lúc này thì tôi cũng hơi bực mới bảo “*Vậy khi cần đi đâu thì sao?*”. Em cười bảo: “*Em chạy xe bốn bánh làm gì, đi đâu chạy xe wave của em là được*”. Thật sự, tôi không hiểu nổi em.

Ngoài chuyện cái gì cũng quy ra tiền thì em đúng là người yêu tuyệt vời. Em học kinh tế, nhưng em thông thạo hơn ba ngoại ngữ tiếng Anh, tiếng Tàu, tiếng Nhật. Em còn dự định học tiếp tiếng Pháp. Thú thật, đôi khi tôi cũng mệt vì dù yêu và cho em nhiều, nhưng mỗi lần gặp mặt tôi toàn phải “book” trước vì thời gian của em luôn kín mít. Tôi muốn được ở gần em nên bàn với em cùng nhau mua một chung cư ở thành phố. Em vui vẻ đồng ý và bảo sẽ đi tìm. Thời gian đó vì bận công tác nước ngoài nên tôi để em toàn quyền quyết định. Đến khi em bảo giá tiền là tôi ký sec và đưa em ra ngân hàng rút.

Tôi cũng chưa một lần gặp chủ nhà. Khi em dẫn về xem nhà, tôi cũng rất vui vì nó khá rộng và thoải mái. Tôi nói nên mua một ít nội thất trang trí trong nhà. Em xung phong đi lựa và mua. Tất nhiên, tiền vẫn là của tôi. Vậy mà, đến ngày dọn về ở tôi choáng toàn tập. Gần hơn một tỉ tiền mua đồ nội thất vậy mà em mua đúng một chiếc giường, tủ đựng đồ, bàn ủi, quạt và một ít đồ dùng bếp. Trong đó có một số vật dụng đã cũ từ phòng trọ em chuyển qua. Bực mình, tôi hỏi thì em trả lời: “*Em hỏi anh nha, anh có nhà ba mẹ, thỉnh thoảng anh mới qua đây. Vậy em mua làm gì cho tốn tiền. Tiền đó để dành dùng làm việc khác không tốt hơn à*”. Tôi sẵn giọng: “*Em dùng vào việc gì?*”, em lại cười xòa: “*Nhà này anh mua cho em mà, miễn em thấy thoải mái là được rồi*”. “*Đến cái máy giặt và tủ lạnh em còn tiết kiệm không mua, tiện nghi thoải mái cái nổi gì đây?*”. Em cười hì hì và ôm tôi thủ thỉ “*Giặt máy tốn công ủi lại mau hư đồ. Em giặt tay được rồi. Đảm bảo đồ anh không bao giờ hỏng hóc và nhăn nhúm*”.

Thú thật, đến nước này thì tôi bó tay toàn tập. Tôi bảo em không cần phải đi dạy hay làm thêm gì cho mệt, mỗi tháng tôi sẽ đưa em hai mươi triệu. Em cười và cảm ơn tôi rối rít. Thú thật, em không chân dài mà yêu em tôi tốn gấp ba bốn lần các em chân dài khác. Vậy mà tôi vẫn yêu. Bên em, tôi cảm thấy bình yên, vui vẻ. Và quan trọng, những vấn đề nào khó khăn, nếu tôi hỏi, em có thể làm nhà tư vấn, thoải mái mà không cảm thấy một áp lực nào...

Tôi dự định sẽ đưa em về ra mắt vào cuối năm. Vậy mà giữa năm, công ty tôi vướng vào vụ kiện tranh chấp, rồi bị các đối tác nước ngoài lừa không trả tiền, hợp đồng thì bị đền. Thậm chí, bán cả nhà, cả xe vay mượn bạn bè, người thân tôi còn không đủ trả nợ. Trong giai đoạn khó khăn này, tôi định bán căn chung cư hai đứa mua thì lại phát hiện là hóa ra trước giờ căn chung cư này là em thuê để ở. Tôi gọi điện cho em thì số máy không liên lạc được trong khi cách đây một tháng tôi và em còn gặp mặt. Tuyệt vọng, tôi lâm vào bế tắc. Phải thuê một căn nhà nhỏ cho cha mẹ ở. Còn công ty thì tôi tạm thời đóng cửa và đi xin việc. Các bạn có hiểu nổi tâm trạng của một người đang ở trên đỉnh cao tiền tài và danh vọng bị rớt xuống đáy cùng của sự thất bại mới đau đớn làm sao. Từ biệt thự, tôi ở nhà cấp bốn tồi tàn, xe hơi chục tỷ thì giờ đi xe máy, bạn bè hầu như chẳng còn. Tôi làm công ty nước ngoài lương tháng hơn 2000 USD mà còn chưa đủ trả tiền nợ (Cũng may là số nợ này tôi mượn của người thân nên không phát sinh lãi).

Gần 37 tuổi đầu, tôi phải làm lại từ đầu. Mẹ tôi vì sốc nặng mà bệnh nằm liệt giường. Ba tôi phải ngày đêm chăm sóc vì không có tiền thuê người giúp việc. Nhìn cảnh nhà như vậy, thú thật ngoài thời gian làm việc, tôi không còn dám bù khú bạn bè như trước. Ngay cả em, tôi còn không dám dành thời gian nhớ đến. Vì mỗi lần nhớ, tôi càng hận tôi đã dại dột bị em lừa dối đau đớn đến vậy.

Một buổi tối, sau khi gặp khách hàng, tôi về ra chợ mua đồ ăn cho mẹ thì thấy có cuộc gọi nhớ. Tưởng khách hàng gọi nên tôi gọi lại thì nghe giọng nói quen thuộc của em trong điện thoại “*Anh đang ở đâu vậy?*” Nghe giọng nói thân thương, tôi vừa hạnh phúc, vừa giận... Giọng tôi run run nói xối xả “*Em gọi tôi làm gì nữa. Em lừa dối tôi như vậy chưa đủ à. Tôi không còn tiền cho em nữa đâu*”. Đầu dây bên kia tôi nghe giọng em thảng thốt “*Em hỏi anh giờ đang ở đâu. Em muốn gặp anh*”. “*Được, gặp thì gặp*”. Tôi cho em địa chỉ quán cafe gần nhà và mua vội thức ăn về cho ba mẹ. Thú thật, tình yêu đối với em vẫn còn nhưng hận thù thì còn cao hơn nữa. Tôi muốn gặp em để chửi vào bộ mặt trơ tráo và tham lam của em cho hả dạ.

Khi tôi đến nơi thì đã thấy em ngồi đó với hai ly nước ép quen thuộc. Nhìn tôi, em cười như chưa hề có chuyện gì xảy ra. “*Sao có mấy tháng mà anh ốm quá vậy?*” Tôi không trả lời. Em vẫn cười toe toét “*Em ra trường rồi. Em đi làm bữa giờ đó anh. Công ty cũng tốt lắm. Em làm trưởng phòng đó nha*”. Bao nhiêu dự định

muốn nói với em ban đầu tan biến đâu hết. Tôi im lặng nghe em say sưa nói. Em vẫn kể như giữa chúng tôi chưa có gì *“Anh biết không, cách đây bốn tháng em đi công tác nước ngoài đó. Thiệt đã luôn, em ký được bốn hợp đồng khủng bố”*. Em uống gần nửa ly nước, đột nhiên em dừng lại và hỏi *“Công việc anh không tốt đúng không?”*. Thành thực mà nói, lúc này tôi đã không còn giận em nữa rồi. Nhưng tôi vẫn hỏi *“Bữa giờ em biến đi đâu, tại sao?”*. Em bịt miệng tôi lại và nói nhanh: *“Biết ngay anh có nhiều điều muốn hỏi em mà. Thôi, để em nói hết cho nhanh”*.

Vừa nói em vừa đặt trên bàn một cuốn sổ tiết kiệm. Tôi liếc nhìn và ngạc nhiên tột độ với con số tiền trong đó. Em cười hì hì *“Thấy sợ chưa. Tiền ăn, tiền xe, tiền nhà, tiền hàng tháng... Trong này hết đó. À, thêm tiền em làm thêm ở công ty nè, tiền đi dạy nữa nè. Ấy quên, nó có thể còn hao hụt một chút đỉnh vì em đã dùng một ít tiền đi mua “đức” cho anh rồi. Tôi còn đang há hốc mồm thì em thì thầm “Bây giờ em làm ra được nhiều tiền lắm nha. Không cần tiền hàng tháng của anh nữa rồi”*. Nói xong, em hôn tôi cái “chụt” và ôm tay tôi nói vừa đủ tôi nghe *“Trời ơi, có mấy tháng mà nhớ anh quá trời luôn à”*.

Các bạn ạ, trong đời, tôi gặp và yêu nhiều người đào mỏ. Nhưng với em, có lẽ là người đào mỏ lạ lùng nhất mà tôi mang ơn nhiều nhất. Giờ đây, vợ chồng chúng tôi đã mua lại được nhà. Em đã bỏ chiếc xe Wave cũ và chịu dùng chiếc Airblade. Tôi đã mở lại công ty và dù có năn nỉ gãy lưỡi em vẫn không chịu ở nhà hay cùng làm chung với tôi. Em luôn bảo *“Tiền em làm là để mua đức cho anh”*. Mỗi kỳ lãnh lương ra, em đưa hết số tiền của mình đi từ thiện ở các vùng sâu vùng xa và cười toe toét mỗi khi ai đó hỏi mượn tiền. Tính vợ hào phóng mà cũng kỹ lưỡng, xấu chứ chẳng xinh vậy mà làm tôi yêu mê mẩn. Cuối năm nay, chúng tôi sẽ đón cặp song thai đầu lòng...

Đêm nay ngồi viết những dòng tâm sự này mà bà xã tôi vẫn đang ở bên cạnh đay nghiến *“Giờ còn chưa đi ngủ nữa. Em cho anh mười phút để shut down và năm phút vô mộng đó”*.

(ST)